

1

„PRAŠOM PASIRŪPINTI ŠIUO MEŠKIUKU“

Ponas ir ponia Braunai pirmą kartą Pedingtoną sutiko geležinkelio stoties perone. Tiesą sakant, dėl to jis ir gavo tokį neįprastą meškiukams vardą, mat Pedingtonas yra vienos Londono traukinių stoties pavadinimas.

Braunai ten atvyko pasitikti savo dukrelės Džudės, kuri grįžo iš mokyklos – atostogų. Buvo šilta vasaros diena, tad stotyje knibždėte knibždėjo žmonių, susiruošusių keliauti prie jūros. Traukiniai užė, garsiakalbiai blerbė, budėtojai lakstė aplinkui, kažką vienas kitam šūkaudami, ir per tą baisų triukšmą ponas Braunas, kuris pamatė ją pirmas, turėjo pakartoti žmonai kelis sykius, kol ji pagaliau suprato.

– Meškiukas? Pedingtono stotyje? – ponia Braun pasižiūrėjo į savo vyrą nustebusi. – Nejuokauk, Henri. Negali būti!

Ponas Braunas pasitaisė akinius.

– Bet iš tikrųjų, – nenusileido jis. – Aš labai aiškiai ją mačiau. Štai tenai – prie dviračių stovų. Beje, ant galvos jis užsimaukšlinęs kažkokią juokingą skrybėlę.

Ir nelaukdamas atsakymo ponas Braunas čiupo žmoną už rankos ir nusitempė per minią, pro šokolado ir arbatos puodelių prikrautą vežimėlį, pro laikraščių kioską ir per tarpą tarp lagaminų kalnų, Radinių biuro link.

– Na štai! – pergalingai paskelbė jis, rodydamas į tamsų kampą. – Aš juk tau sakiau!

Ponia Braun pažiūrėjo ten, kur jis rodė, ir prieblandoje vos ne vos išvelgė kažkokį mažą kailinį

daiktą. Jis, regis, sėdėjo lyg ir ant lagamino, o ant kaklo turėjo kortelę su kažkoku užrašu. Lagaminas buvo senas ir aplamdytas, o ant šono didelėmis raidėmis užrašyta: GREIČIAU Į KELIONĘ!

Ponia Braun įsikibo į savo vyrą.

– Vaje, Henri! – šuktelėjo ji. – Dabar matau, kad tu vis dėlto teisus. Tai tikrai meškiukas!

Ponia Braun pasilenkė ir apžiūrėjo meškiuką iš arčiau. Jai dingtelėjo mintis, jog tai labai keistos rūšies meškiukas. Rudas (o gal geriau reiktų sakyti – murzinai rudas) ir užsimaukšlinęs keistą skrybėlę su plačiais kraštais – ponas Braunas juk taip ir sakė. Iš po tos skrybėlės į ją žvelgė dvi didelės apvalios akys.

Supratęs, kad iš jo kažko tikimasi, meškiukas atsistojo ir mandagiai kilstelėjo savo skrybėlę, iš po jos išniro dvi juodos ausys.

– Laba diena, – pasisveikino jis plonu, skardžiu balsu.

– E-e-e... laba diena, – nepatikliai atsakė ponas Braunas.

Kuri laiką visi nustebę tylėjo. Meškiukas žiūrėjo į juos, tarsi laukdamas, kas bus toliau.

– Gal galiu jums kuo nors padėti? – paklausė meškiukas.

– Taip... ne. E-e-e... Tiesą sakant, tai mes norėjome paklausti, ar negalėtume tau kuo nors padėti, – gerokai sutrikęs išmikčiojo ponas Braunas. O paskui pasilenkęs pridūrė: – Tu labai mažas meškutis.

Meškiukas atstatė krūtinę.

– Aš labai retos rūšies meškinas, – pabrėždamas žodžius atsakė jis. – Ten, iš kur aš atvykau, mūsų jau nebedaug likę.

– O iš kur tu būsi? – paklausė ponias Braun.

Meškiukas įdėmiai apsidairė, tiksliai tada atsakė:

– Aš iš Peru, iš pačios tos šalies glūdumos, iš miško. Ir nelabai kas tikėjosi, kad čia atsidursiu. Aš esu keleivis be bilieto!

– Keleivis be bilieto? – prislopinęs balsą paklausė ponas Braunas ir susirūpinęs žvilgtelėjo sau per petį. Jam jau dingojosi, jog už nugaros stovi policininkas – su užrašų knygele ir pieštuku rankose – ir viską užsirašinėja.

– Taip, – pasakė meškiukas. – Matote, aš emigruvau. – Jo akys šmėstelėjo liūdesys. – Gyvenau Peru su savo teta Liuse, tačiau ji gavo persikelti į meškų pensininkų namus.

– Negi tu nori pasakyti, kad įveikei tokį tolimą kelią iš Pietų Amerikos pats vienas? – šūktelėjo ponias Braun.

Meškiukas linktelėjo.

– Teta Liusė man vis sakydavo, kad užaugęs aš emigruočiau. Todėl ji išmokė mane anglų kalbos.

– Bet kuo tu visą kelią maitinai? – paklausė ponas Braunas. – Tu turbūt labai alkanas.

Meškiukas pasilenkė ir mažu rakteliu, kabančiu jam ant kaklo, atrakino lagaminą ir išėmė beveik tuščią stiklainį.

– Aš lažiau marmeladą, – kone didžiudamasis pasakė jis. – Meškinai mėgsta marmeladą. O gyvenau gelbėjimosi valtyje.

– Bet ką tu dabar ketini daryti? – paklausė ponas Braunas. – Juk negali tiesiog sėdėti Pedingtono stotyje ir laukti, kol kas atsitiks.

– Ai, kaip nors susitvarkysiu... Tikiuosi.

Meškiukas vėl pasilenkė prie savo lagamino, ir ponas Braunas žvilgtelėjo, kas parašyta kortelėje. O parašyta buvo labai paprastai: PRAŠOM PASIRŪPINTI ŠIUO MEŠKIUKU. LABAI AČIŪ.

Ji maldaujamai kreipėsi į savo vyrą.

– Ak, Henri, ką mes darysime? Juk negalime jo čia palikti. Maža kas jam nutiks! Kai nėra kur prisiglausti, Londonas toks klaidus... Gal tegu jis nors keletą dienų apsistoja pas mus?

Ponas Braunus suabejojo.

– Bet, Mere, mieloji, mes negalime jo... tik jau ne tokį. Pagaliau...

– Pagaliau ką? – ponios Braun klausimas nuskambėjo labai griežtai. Ji žvilgtelėjo žemyn į meškiuką. – Jis tikrai mielas. Ir būtų puikus draugas Džonatanui ir Džudei. Net jeigu ir neilgam. Jiedu niekada mums neatleistų, sužinoję, kad tu jį čia palikai.

– Visas šis reikalas atrodo labai neįprastas, – dvejodamas pasakė ponas Braunus. – Neabejoju, kad koks nors įstatymas numato ir tokius atvejus. – Jis pasilenkė. – Ar tu norėtum pas mus apsistoti? – paklausė jis. – Žinoma, – greit pridūrė, nenorėdamas meškiuko užgauti, – jeigu nesi susitaręs kitur.

Meškiukas pašoko ir iš susijaudinimo jam vos skrybėlė nuo galvos nenukrito.

– A-ak, taip! Labai norėčiau. Aš neturiu kur eiti, o visi aplink taip baisiai skuba.

– Gerai, tada sutarta, – pasakė ponios Braun, kol dar jos vyras neapsigalvojo. – Ir kas rytą pusryčiams gausi marmelado, o... – Ji stengėsi iš paskutiniųjų sugalvoti, kas dar galėtų patikti meškoms.

– Kas rytą? – Meškiukas negalėjo patikėti savo ausimis. – Namuose aš gaudavau marmelado tik

ypatingomis progomis. Ten, Peru, marmeladas labai brangus.

– Tada tu gausi jo kiekvieną rytą, jau nuo rytojaus, – kalbėjo toliau ponias Braun. – O sekmadieniais dar ir medaus.

Meškiuko akyse šmėkstelėjo sumišimas.

– O kiek tai kainuos? – paklausė jis. – Matote, aš turiu nelabai daug pinigų.

– Nieko. Mums nė galvon neateitų imti iš tavęs pinigų. Laikysime tave savo šeimos nariu, ar ne, Henri? – Ponia Braun atsisuko į vyrą, tikėdamasi pritarimo.

– Žinoma, – pasakė ponas Braunas. – Beje, – pridūrė jis, – jeigu tu tikrai sutinki vykti į mūsų namus, būtų gerai susipažinti. Čia ponias Braun, o aš esu Henris Braunas.

Meškiukas mandagiai kilstelėjo skrybėlę – du kartus.

– Aš tai... iš tiesų neturiu vardo, – pasakė jis. – Tik tai perujetišką, kurio niekas negali suprasti.

– Tada mes geriau duosime tau anglišką vardą, – pasakė ponias Braun. – Taip bus paprasčiau. – Ji apsižvalgė po stotį, lyg ieškodama įkvėpimo. – Reikėtų kokio nors reto, – svarstė ji balsu. Ir vos ištarė tuos

žodžius, prie vienos platformos stovintis garvežys garsiai suūkė ir traukinys pajudėjo. – Jau žinau! – sušuko ji. – Mes tave suradome Pedingtono stotyje, taigi ir vadinsime Pedingtonu!

– Pedingtonas! – Meškiukas pakartojo tą vardą kelis kartus, kad būtų tikras. – Vardas atrodo labai ilgas.

– Daugiau niekas tokio neturės, – pasakė ponas Braunas. – Man patinka Pedingtonas. Tebūnie Pedingtonas.

Ponia Braun atsistojo.

– Gerai. O dabar, Pedingtonai, einu prie traukinio pasitikti savo mažosios dukrelės Džudės. Ji parvažiuoja namo iš mokyklos – atostogų. Esu tikra, kad tokioje ilgoje kelionėje tu ištroškai, taigi eik su ponu Braunu į bufetą, ir jis tau nupirks puodelį saldžios arbatos.

Pedingtonas apsilaižė.

– Aš labai ištroškau, – pasakė jis. – Jūros vanduo labai troškina.

Pasiėmęs savo lagaminą, jis tvirtai užsimaukšlino ant galvos skrybėlę ir mandagiai mostelėjo letena bufeto pusėn:

– Prašom, eikite pirmas, pone Braunai.

– E-e-e... ačiū, Pedingtonai, – ištarė ponas Braunas.

– Žiūrėk, Henri, rūpinkis juo, – jiems iš paskos šūktelėjo ponias Braunas. – Ir, dėl Dievo meilės, kai tik bus proga, nusek jam nuo kaklo tą kortelę. Su ja jis atrodo kaip koks siuntinys. Esu tikra, kad jeigu jį pamatys budėtojas, tuoj atiduos į bagažo vagoną ar dar kur nors.

Jiems įėjus vidun, bufetas buvo pilnas žmonių, tačiau ponui Braunui pavyko kampe rasti staliuką dviem. Užsilipęs ant kėdės Pedingtonas patogiai ant stiklinio stalo paviršiaus pasidėjo letenas. Kai ponas Braunas nuėjo atnešti arbatos, jis smalsiai apsižvalgė aplinkui. Kiekvienas valgantysis jam priminė, koks jis pats alkanas. Ant stalo pamatė pusę nesuvalgytos bandelės, bet vos tik ištiesė leteną, priėjo padavėja ir su šluoste nužėrė ją į atliekų dubenį.

– Tu jos nenorėk, meiluti, – draugiškai paplekšnojamoji jam per petį padavėja. – Tu juk nežinai, kieno ji.

Pedingtonas jautėsi toks išbadėjęs, kad jam buvo nė motais, kieno ta bandelė, tačiau mandagumas neleido ką nors padavėjai atšauti.

– Na, Pedingtonai, – statydamas ant stalo du garuojančios arbatos puodelius ir lėkštę su krūva pyragaičių, pasakė ponas Braunas, – ar tau patiks?

Pedingtono akutės sublizgėjo.

– Tiesiog puiku, ačiū! – sušuko jis, nepatikliai žvelgdamas į arbatą. – Bet iš puodelio gerti gana sunku. Aš paprastai geriu aukštai iškėlęs smakrą, nes kitaip mano skrybėlės kraštas paneria į arbatą ir sugadina skonį.

Ponas Braunus pakraipė galvą.

– Tada geriau duokš tą savo skrybėlę man. Aš tau perpilsiu arbatą į lėkštelę. Iš tiesų kultūringoj aplinkoj taip nedaroma, bet esu tikras, kad šį kartelį niekas dėl to nesupyks.

Pedingtonas nusiėmė skrybėlę ir rūpestingai pasidėjo ant stalo, o ponas Braunus perpylė arbatą. Meškiukas godžiai žiūrėjo į pyragaičius, ypač į tą didįjį su kremu ir džemu, kurį ponas Braunus padėjo į lėkštę jam prieš nosį.

– Valgyk, Pedingtonai, – pasakė ponas Braunus. – Labai gaila, kad negavau marmelado, bet tai geriausi pyragaičiai, kokie čia buvo.

– Kaip džiaugiuosi, kad emigravau, – ištiesęs leteną ir prisitraukęs arčiau prie savęs lėkštę, pasakė Pedingtonas. – Kaip manote, ar niekas nesupyks, jeigu aš valgysiu užsilipęs ant stalo?

Ponas Braunus dar nespėjo atsakyti, o jis jau užsiliopo ir tvirtai uždėjo dešinę leteną ant bandelės. Tai bu-

vo labai didelė bandelė, pati didžiausia ir pilniausia saldaus įdaro, kokią tik ponas Braunas įstengė rasti, ir po kelių akimirku didžioji to įdaro dalis atsidūrė ant Pedingtono ūsų. Žmonės ėmė baksnoti vienas kitą alkūnėmis ir sužiuro į jų pusę. Ponas Braunas pasigailėjo, kad neišrinko paprastos bandelės, be jokio įdaro, – tačiau ką žmogus žinai, kaip elgtis su tais meškiukais... Taigi dabar tik maišė arbatą ir žiūrėjo pro langą, dėdamasis, jog yra įpratęs kasdien, visą savo gyvenimą, Pedingtono stotyje gurkšnoti arbatą su meškiuku.